

בש"פ 3313/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון

בש"פ 3313/19
בש"פ 3316/19

לפני: כבוד השופט א' שטיין

העוררת בבש"פ 3313/19
והמשיבה בבש"פ 3316/19: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב בבש"פ 3313/19 והעורר פלוני
בבש"פ 3316/19:

עררים לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות
אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, על החלטות בית
המשפט המחוזי מרכז-לוד במ"ת 60216-01-19 מיום
7.5.2019 ומיום 14.5.2019 שניתנו על-ידי השופט ח'
טרסי

בשם העוררת בבש"פ 3313/19
והמשיבה בבש"פ 3316/19: עו"ד שאול כהן; עו"ד דפנה שמול; עו"ד רועי רייס

בשם המשיב בבש"פ 3313/19
והעורר בבש"פ 3316/19: עו"ד עדי קידר; עו"ד אריאל עטרי; עו"ד אלינור
הרצקה; עו"ד עידן בוטבול

החלטה

העררים

1. לפני שני עררים שהוגשו לפי סעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), על החלטותיו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופט ח' טרסי) אשר ניתנו ביום 7.5.2019 וביום 14.5.2019 במ"ת 60216-01-19. החלטות אלה ניתנו בנוגע למעצרו של העורר בבש"פ 3316/19 (להלן: הנאשם) עד תום ההליכים בתפ"ח 60181-01-19 (מחוזי מרכז-לוד) (להלן: התיק העיקרי). בית משפט קמא החליט על המרת מעצרו של הנאשם מאחורי סורג ובריו במעצר-בית תחת פיקוח אלקטרוני ותנאים מגבילים נוספים. העוררת בבש"פ 3313/19 (להלן: המדינה) מבקשת לבטל החלטה זו ולקבוע כי הנאשם יהא במעצר עד תום ההליכים מאחורי סורג ובריו. גם הנאשם מבקש לבטל את ההחלטה או לתקנה, אך זאת בכיוון ההפוך. לטענתו, אין מקום לעצרו עד תום ההליכים; ומכל מקום, יש למצוא עבורו חלופת מעצר ללא איזוק אלקטרוני או, למצער, להקל בתנאי מעצרו אשר נקבעו על ידי בית משפט קמא.

ביצוע החלטתו של בית משפט קמא בדבר מעבר הנאשם למעצר-בית בתנאים של פיקוח אלקטרוני עוכב על ידיו באופן ארעי ותוקף העיכוב הוארך על ידי, בהסכמת הצדדים, עד למתן החלטתי בערר המדינה.

כתב האישום והליכים קודמים

2. ביום 24.1.2019 הוגש לבית המשפט המחוזי כתב אישום נגד הנאשם המייחס לו הריגה בנסיבות מעשה טרור, עבירה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) בצירוף סעיף 37 לחוק המאבק בטרור, התשע"ו-2016 (להלן: חוק המאבק בטרור); ידיו של אבן לעבר כלי תחבורה בנסיבות מחמירות בנסיבות מעשה טרור, עבירה לפי סעיף 332א(ב) לחוק העונשין בצירוף סעיף 37 לחוק המאבק בטרור; וחבלה במזיד ברכב בנסיבות מעשה טרור, עבירה לפי סעיף 416 לחוק העונשין בצירוף סעיף 37 לחוק המאבק בטרור.

3. לפי האמור בכתב האישום, ביום 12.10.2018, בשעה 22:30, לערך, התמקמו הנאשם ומעורבים נוספים על גבעה הנמצאת בסמוך לכביש בינעירוני מהיר, כאשר הנאשם אוחז בידו אבן במטרה לפגוע בנוסעי רכב ממוצא ערבי. באותה העת, נסעו בכביש זה ברכבם המתלונן, אשתו (להלן: המנוחה) ובתם, במהירות של כ-100 קמ"ש. עם התקרבות הרכב למקום המארב, זיהה הנאשם שמדובר ברכב פלסטיני לפי לוחית הזיהוי של הרכב ויידה את האבן בעוצמה לעבר שמשו הקדמית במטרה לפגוע ביושביו. האבן פגעה בחלקה העליון הימני של שמשו הרכב הקדמית, ניפצה אותה, חדרה לרכב, ופגעה בעוצמה רבה בראשה של המנוחה – הכל לעיני המתלונן והבת. כתוצאה מכך, נגרמו למנוחה שבירי ריסוק בעצם הגולגולת ונזק קטלני במוח, והיא החלה לדמם דימום מאסיבי מראשה, פיה, אפה ואוזניה. המתלונן לא איבד את שליטתו על הרכב. הוא המשיך בנסיעתו המהירה לכיוון מרפאה תוך שהוא נמלט מזירת האירוע. עם הגעתו למרפאה ולאחר ניסיון להעניק למנוחה טיפול חירום רפואי, נקבע מותה. בכתב האישום נטען כי הנאשם עשה מעשים אלו מתוך מניע מדיני, דתי, לאומני או אידיאולוגי ומתוך תחושת גזענות ועוינות כלפי ערבים באשר הם – והכל במטרה לזרוע פחד ובהלה בציבור, או במטרה לאלץ ממשלה או רשות שלטונית אחרת, לעשות מעשה או להימנע מעשיית מעשה. כמו כן נטען בכתב האישום כי הנאשם עשה מעשים אלו מתוך אדישות לאפשרות שהמעשים יגרמו למותו של אדם.

4. בד-בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המדינה בקשה למעצר הנאשם עד לתום ההליכים המתנהלים נגדו. בבקשה נטען לקיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של הנאשם בעבירות המיוחסות לו, ובהן, בין היתר: דנ"א של הנאשם שנמצא על האבן באמצעותה הלה ביצע לכאורה את העבירות; שקריו ושתיקתו בחקירה; הימנעותו

מהתייצבות ומהבאת עדי הגנה; מחקרי תקשורת והאזנות סתר; ועדויות שונות. כמו כן, נטען כי העבירות המיוחסות לנאשם ונסיבות ביצוען מקימות נגדו עילת מעצר מכוח סעיפים 21(א)(1)(ג)(2), 21(א)(1)(ג)(4) ו-21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים. בנוסף, צוין כי המסוכנות הרבה אשר נשקפת מהנאשם מתעצמת לנוכח שתיקתו הגורפת והממושכת בחקירותיו במשטרה ובשב"כ, כולל שתיקה כמענה לשאלות כלליות וביחס לשיחות חולין – דבר המלמד על גישתו העוינת והקיצונית לממסד ולרשויות אכיפת החוק. בנוסף נטען כי במקרה דנן אין בהיותו של הנאשם קטין כדי לרכך או למתן את התנהלותו, השקפותיו ומעשיו; ומשכך, אין בגילו כדי להפחית מהמסוכנות המופלגת אשר נשקפת ממנו. בנסיבות אלו, כך נטען, אין בנמצא חלופת מעצר אשר יהא בכוחה להשיג את מטרת מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים: מניעת האפשרות שהלה יבצע מעשי אלימות נוספים בהיותו מונע על ידי שנאת האוכלוסייה הערבית-פלסטינית.

5. הנאשם כפר בקיומן של ראיות לכאורה, ועל רקע זה קוימה סדרת דיונים לפני בית משפט קמא. בליבם של דיונים אלה עמדה המחלוקת בנוגע לקוימה של תשתית ראייתית לכאורית הקושרת את הנאשם לביצוע המעשים המתוארים בכתב האישום. ביום 7.5.2019 קבע בית משפט קמא כי קיימות ראיות לכאורה נגד הנאשם, בציינו כי "ראוי יהיה לומר כי על אף שלא אותרה חולשה קונקרטית בתשתית הראייתית שהוצגה [...] אין מדובר בראיות המצויות ברף הראייתי הגבוה ביותר, ומשקלן הסופי יקבע רק במהלך שמיעת הראיות עצמו".

6. החלטתו זו של בית משפט קמא נסמכה, בעיקרה, על הראיות כדלקמן:

ראיית הדנ"א – בית משפט קמא קבע בזהירות המתחייבת כי איתור פרופיל הדנ"א של הנאשם על גבי האבן שהושלכה לעבר המנוחה מעיד לכאורה על כך שהנאשם בא במגע ישיר עם אותה האבן כאשר זו הושלכה לעבר המנוחה וגרמה למותה. לפיכך נקבע כי ראיית הדנ"א הינה ראיה כבדת משקל שבכוחה, בהעדר הסבר חלופי סביר, להביא בבוא היום, ברמת סבירות גבוהה, להרשעת הנאשם במיוחס לו. בקביעתו זו נדרש בית המשפט לטענות ההגנה השונות אשר ביקשו לתת הסברים חלופיים, כאלה או אחרים, לראיית הדנ"א.

שתיקת הנאשם בחקירה – בית משפט קמא התייחס לכך שלאורך מרבית שלבי החקירה, ועל אף ההזדמנויות הרבות שניתנו לנאשם להציג גרסה ולספק תשובות שתיתנה מענה לראיות שלחובתו, שמר הנאשם על זכות השתיקה באופן גורף ונמנע מלענות לשאלות חוקריו. בית המשפט לא שוכנע מההסברים שבאמצעותם תירץ הנאשם את שתיקתו המתמשכת, לפיהם שתיקתו נבעה מאי אמונו בחוקרי שב"כ. בהקשר זה צוין כי ממילא לאור הפסיקה הקיימת אין בנימוקים כגון דא כדי לאיין את המשמעות הראייתית של שתיקת הנאשם. כמו כן צוין בית המשפט כי עדות הכבושה של הנאשם – אשר נמסרה רק לאחר היוודעותו לכך שהראיה המרכזית לחובתו היא ראיית הדנ"א – אינה בעלת משקל רב בנסיבות העניין. בית המשפט הוסיף וקבע כי יש בשתיקתו הגורפת של הנאשם כדי לחזק במידה רבה את משקלה של ראיית הדנ"א – זאת, כאמור, בהעדר הסבר סביר להימצאותה של ראיה זו על האבן, ובשים לב לכך שכל הסבר אשר יינתן בעניין הזה בעתיד יהא כבוש ובעל משקל נמוך יחסית.

טענת האליבי – בית משפט קמא קבע כי טענת האליבי של הנאשם, לפיה הלה נכח במקום אחר בין השעות 22:00 ו-24:00 במועד האירוע, הינה בעלת משקל לכאורי נמוך עד כדי אפס. בהקשר זה צוין בית המשפט כי מסקנה זו מצטרפת להתנהלותו של הנאשם בחקירה ומוסיפה נדבך ראייתי נסיבתי לחובתו. מנגד, בית המשפט דחה את טענת המדינה לפיה יש לראות בראיות השוללות לכאורה את טענת האליבי כמפריכות אותו באופן המאפשר לקבוע, ולו ברמה לכאורית, כי מדובר בשקרים פוזיטיביים של הנאשם שבכוחם לשמש ראיית סיוע לחובתו.

7. בישיבה נוספת שקיים בית משפט קמא בהמשך אותו היום, נחקרו המפקחים שהציע הנאשם במסגרת בחינתה של חלופת מעצר. בתום הישיבה נתן בית המשפט החלטה בעניין מעצרו של הנאשם, בה התייחס לתסקיר שירות המבחן אשר המליץ על המרת מעצרו של הנאשם מאחורי סורג ובריא במעצר-בית תחת פיקוח אלקטרוני בבית סבו וסבתו, לצד פיקוח אנושי צמוד של שני מפקחים בכל עת ולצד הטלת תנאים נוספים בדבר איסור יצירת קשר עם מי שאינו נמנה על בני משפחתו. שירות המבחן התרשם כי הנאשם ניחן ביכולות שכליות גבוהות, אישיותו יציבה ושליטתו העצמית מרשימה, וכי הוא מעוניין לשתף פעולה ולקיים כל תנאי לחלופת מעצר וכל תכנית שיקומית שתוצע לו. לצד זאת, צוין כי ייתכן שהנאשם תומך בעשיית מעשים המנוגדים לחוק, כי הוא מחזיק בהשקפת עולם תועלתנית, אשר עשויה להצדיק שקרים המשרתים מטרות שבהן הוא מאמין ובהן אפליה בין בני אדם אשר מביאה, לשיטתו, תועלת חברתית. בהתבסס על הראיות לכאורה ועל האמור בתסקיר, בית משפט קמא העריך כי מכלול הנתונים הקיימים מקימים עילה למעצרו של הנאשם בשל המסוכנות הרבה הנשקפת ממנו. ואולם, בית המשפט הבהיר כי מסוכנות זו אינה בגדר סוף פסוק, שכן שומה על בית המשפט לבחון האם קיימות חלופות למעצר מאחורי סורג ובריא שבאמצעותן ניתן למזער, ואולי אף לאיין, את המסוכנות. בהקשר זה ציין בית המשפט כי חובתו לבחון את חלופות המעצר מקבלת משנה תוקף מהיות הנאשם קטין – זאת, לנוכח האמור בסעיף 10א לחוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), התשל"א-1971 (להלן: חוק הנוער). כמו כן ציין בית המשפט בהחלטתו כי משפטו של הנאשם, שבמרכזו מארג ראיות נסיבתיות מורכב למדי, עשוי להימשך זמן רב וסיומו לא נראה באופק.

8. בבוחנו את חלופות המעצר האפשריות, נתן בית משפט קמא את דעתו לכך שהנאשם עודנו קטין; לכך שתפקודו בכל המסגרות היה תקין עד כה; וכן לכך שמדובר באירוע יחיד. לצד זאת קבע בית המשפט, כי הנאשם ביצע, לכאורה, עבירה חמורה ביותר על רקע אידיאולוגי, לה קדמה התארגנות עם אחרים, וכי ניתן אף לייחס לו חברות בארגון טרור. לבסוף, החליט בית המשפט להמיר את מעצרו של הנאשם מאחורי סורג ובריא במעצר בפיקוח אלקטרוני בתנאים שעליהם המליץ שירות המבחן: מעצר-בית מלא בבית סבו וסבתו של הנאשם; פיקוח צמוד על הנאשם על ידי לפחות שניים מן הערבים המפקחים שאושרו בהחלטה; הטלת איסור על הנאשם ליצור קשר ישיר או עקיף עם כל אדם למעט המפקחים שצוינו בהחלטה ולמעט אחיו ואחיותיו; מתן צו עיכוב יציאה מהארץ נגד הנאשם; חתימה על ערבויות צד ג' של המפקחים שאושרו; חתימת הנאשם על התחייבות עצמית בסך של 75,000 ש"ח; וכן הפקדת סכום של 35,000 ש"ח במזומן. בית המשפט סבר כי מעצר זה מאיין את מסוכנותו של הנאשם לנוכח קווי אישיותו ויציבותו; איתנותם של תנאי המעצר כאמור; המפקחים שאושרו נמצאו מתאימים; היקף הפיקוח על הנאשם הינו רחב ביותר; ובנוסף, הנאשם יוחזק במקום שהינו רחוק ממקום ביצוע המעשים מושא כתב האישום והרחק מכל הגורמים העשויים ללבות את מניעיו האידיאולוגיים.

בית משפט קמא קבע כי החלטה זו כפופה לתוצאות של בדיקת ההיתכנות אשר תיעשה על ידי יחידת הפיקוח האלקטרוני. ביום 14.5.2019, הפכה ההחלטה לסופית לאחר קבלת התשובה החיובית מיחידת הפיקוח. כפי שכבר ציינתי, בית המשפט עיכב את ביצוע ההחלטה עד ליום 16.5.2019, שעה 10:00, כדי לאפשר למדינה לשקול את הגשת הערר; ולאחר שערר המדינה הונח לפניי, החלטתי, בהסכמת הצדדים, לשוב ולעכב את ביצוע ההחלטה קמא עד אשר אחליט בערר המדינה (כאמור בהחלטתי מיום 15.5.2019).

טענות הצדדים

9. המדינה טוענת כי המעצר אשר נקבע על ידי בית משפט קמא רחוק מלהפיג את החשש הממשי שהנאשם יפר את תנאי הפיקוח האלקטרוני ויבצע מעשי אלימות מונעי-שנאה כלפי האוכלוסייה הערבית. משכך, סבורה המדינה כי

בית המשפט טעה בהחליטו להמיר את מעצרו של הנאשם מאחורי סורג ובריש במעצר-בית תחת פיקוח אלקטרוני ותנאים מגבילים נוספים. במהלך הדיון שנערך לפני, הבהירה באת-כוח המדינה, בהגנותה כי רבה, כי החשש האמור הוא לב-לבו של ערר המדינה; וכי המדינה איננה טוענת לכך שהנאשם עלול להימלט מאימת הדין או לשבש את מהלכי משפטו בהיותו עצור במעצר-בית תחת פיקוח אלקטרוני ושאר התנאים המגבילים אשר נקבעו על ידי בית משפט קמא.

10. הנאשם טוען כי לא ביצע את העבירות החמורות המיוחסות לו; כי איננו מסוכן לציבור; כי מארג הראיות הנסיבתיות, שבאמצעותן מבקשת המדינה להוכיח את אשמתו, הינו בעל משקל נמוך; וכי מן הדין לשחררו ממעצרו ללא תנאים מגבילים או בתנאי מעצר-בית ללא פיקוח אלקטרוני. למצער, מבקש הנאשם כי אקל בתנאי מעצרו תחת פיקוח אלקטרוני אשר נקבעו על ידי בית משפט קמא. במהלך הדיון שנערך לפני, חזרו בהם באי-כוח הנאשם מהטענה שראיות המדינה אינן עוברות את הסף הבסיסי של "ראיות לכאורה", ואין לי אלא לשבחם על כך. לנוכח קביעותיו של בית משפט קמא, שבהן אין כל סיבה להתערב, לטענה כאמור לא היה שום סיכוי להתקבל בשים לב לכללים אשר נקבעו בכגון דא בהלכת זאדה (ראו בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133 (1996)). הסכמה זו הגדירה את נקודת המוצא הראייתית לדיון בשני העררים: בידי המדינה ראיות המאמתות לכאורה את טענותיה שבכתב האישום, אולם, כפי שקבע בית משפט קמא לאחר בדיקה יסודית של הראיות, "אין מדובר בראיות המצויות ברף הראייתי הגבוה ביותר". המדינה סבורה כי ראיותיה ראיות לציון גבוה יותר, אך לטענתה זו אין שום השלכה מעשית על החלטתי בעררים ועל כן לא אדון בה.

דיון והכרעה

11. ליבי עם המתלונן ומשפחתו. כל אדם שמעמיד את קדושת החיים בראש סולם ערכיו לא יכול שלא להזדעזע מהמעשה החייתי וחסר-הרחמים שקיפח את חייה של המנוחה בדמי ימיה. האם כסדום היינו ולעמורה דמינו? מניין באה השנאה היוקדת שהניעה את המעשה האיום ואת היד הנפשעת שזרקה אבן על ראשה של אישה צעירה, רעיה ואם, רק בשל היותה ערביה פלסטינית, ועל ידי כך הרסה משפחה שלמה?

12. לצד הזדהות עם קורבנות הפשע הנורא, רגשות ומחשבות אלה מזינים את הדרישה לעשייה מיידית של צדק ולמיצוי-דין מהיר והחלטי עם שונא-האדם שביצע את המעשה הנפשע. מעשה זה לא רק הפר את דיני העונשין: הוא סדק את יסוד קיומנו כחברה מוסרית. משכך, חובה עלינו לתקן את הסדק; והתיקון הדרוש לא יעשה עד אשר יינתן פסק דין שירשיע ויעניש את העבריין ועל ידי כך יאמר לקורבנות המעשה הנפשע - בשם החברה כולה - כי זעקתם היא זעקתנו.

13. ברם, צדק מהיר הוא דבר והיפוכו. הנאשם טוען כי היד הנפשעת שזרקה את האבן על כלי הרכב בו נסעה המנוחה איננה שייכת לו. לנוכח כפירה זו בעובדות כתב-האישום וחזקת החפות, לה זכאי הנאשם, מערכת המשפט חייבת לקיים הליך משפטי. באומרי "הליך משפטי", כוונתי להליך משפטי ממצה והוגן אשר מתקיים לפי הכללים שקבע הדין. כללים אלה קובעים כי הנאשם לא יימצא חייב בדינו אלא לאחר הוכחת אשמתו מעבר לכל ספק סביר (ראו סעיף 34 לכח העונשין). עוד מורים לנו הכללים כי באין נסיבות מיוחדות, הליכי משפטו של קטין יתקיימו בדלתיים סגורות (ראו סעיף 9 לחוק הנוער). מסיבה זו, קיימתי את הדיון בעררים בדלתיים סגורות. כמו כן אומרים לנו הכללים כי מעצרו של נאשם קטין מאחורי סורג ובריש הוא דבר חריג שבחריגים (ראו סעיפים 10 ו-10א לחוק הנוער) - כלל אשר חל ביתר

שאת בהליך שעניינו מעצר עד תום ההליכים (ראו בש"פ 2768/10 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (19.4.2010); בש"פ 5375/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (17.7.2012); ובש"פ 8127/12 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 16 (18.11.2012)).

14. הרציונל שמאחורי הכלל האחרון הוסבר היטב על ידי פרופ' רינת קיטאי סנג'רו בספרה על חוק המעצרים:

"הגישה המקובלת אצלנו סבורה כי הפגיעה בקטין בשל שלילת חירותו רבה יותר בהשוואה לבגיר. הניתוק מהמשפחה ומהסביבה קשה במיוחד לקטין, שאינו מנהל אורח חיים עצמאי ותלוי במשפחתו לסיפוק צרכיו הבסיסיים ולהתפתחותו התקינה. קטינים חלשים יותר מבחינה נפשית, ובשלותם הרגשית פחותה. הם זקוקים להגנה מוגברת לעומת בגירים בשל יכולתם המופחתת לגבש תודעה עצמית, לקבל החלטות ולהגן על עצמם. לגבי קטין במיוחד תנאי מעצר ובית-כלא יש בהם כדי לגרום להלם ולזעזוע נפשיים חמורים. כמו כן, מעצר מנתק קטין ממסגרת בית הספר ופוגע בלימודיו. הוא עלול לדרדר קטין לעבריינות. הפגיעות הנפשיות והפיזיות שלהן קטין חשוף במהלך המעצר הינן קשות יותר. ישנה חשיבות מיוחדת להימנע מהכתמת קטין כעבריין באמצעות מעצר, להימנע מחשיפתו לעבריינים ולאלימות בבית המעצר, וכן למנוע ממנו את ההלם והנזק הנפשי היכול להתהוות כתוצאה מהמעצר" (ראו רינת קיטאי סנג'רו המעצר: שלילת החירות טרם הכרעת הדין 240-241 (התשע"א) (ציטוטים הושמטו - א.ש.)).

15. כלל זה קובע, הלכה למעשה, כי מעצרו של קטין מאחורי סורג ובריה עד לסיום משפטו איננו מתאפשר אלא כמוצא אחרון ובאין אפשרות אחרת להבטיח את שלום הציבור ואת תקינותו של ההליך הפלילי (ראו דבריו של השופט ח' מלצר (כתוארו אז) בבש"פ 2347/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 18-20 וכן פסקה 22 ("חוק המעצרים כולל [...] באופן מפורש את קטינותו של נאשם כ"טעמים מיוחדים", המאפשרים מעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני, וזאת גם לגבי עבירות, אשר יש לגביהן חזקת מסוכנות"); כמו כן ראו החלטה בבש"פ 3444/15 פלוני נ' מדינת ישראל (31.5.2015) (בגדרה, קטין שסיכן חיי אדם על ידי השלכת בקבוק תבערה לעבר נהג שנסע ברכבו שוחרר ממעצר מאחורי סורג ובריה למעצר-בית תחת פיקוח אלקטרוני בשל קטינותו).

16. במקרה דנן, נחה דעתי כי מעצר-בית תחת פיקוח אלקטרוני, השגחה משפחתית הדוקה, והתנאים המגבילים הנוספים שנקבעו על ידי בית משפט קמא יפחיתו במידה משמעותית ביותר - כמעט עד כדי אפס - את הסיכוי שהנאשם יבצע מעשה אלימות בהיותו מונע על ידי שנאת ערבים. משכך, אין לי אלא להסכים עם הערכתו של בית משפט קמא, אשר נעשתה על בסיס בדיקה יסודית וזהירה של נסיבות המקרה, כי המעצר הנ"ל יגשים את המטרה העומדת בבסיסו וימזער - אם לא יאיין - את המסוכנות הנשקפת מהנאשם. במהלך הדיון בנושא זה, ביקשתי מבאת-כוח המדינה להציג לפניי תרחיש אפשרי של ביצוע מעשה אלימות על ידי הנאשם בהיותו נתון במעצר-בית תחת פיקוח אלקטרוני, והיא נענתה לבקשתי. לאחר ששמעתי את דבריה, הגעתי למסקנה כי תרחיש זה איננו אמנם בלתי אפשרי, אך הסתברותו להתממש במציאות הינה נמוכה מאד. בנסיבות אלו, סבורני כי יש לקיים את המעצר תחת פיקוח אלקטרוני אשר נקבע על ידי בית משפט קמא.

17. הנאשם טוען כי הינו זכאי ליותר מכך. לדבריו, אין כל סיבה להגביל את חירותו על ידי מעצר-בית בפיקוח אלקטרוני בעודו קטין ובהיותו זכאי לחזקת החפות. למצער, טוען הנאשם כי לא היתה כל סיבה לאסור עליו לבוא במגע עם איש זולת בני משפחתו הקרובה עד אשר יסתיים משפטו.

18. דעתי שונה. החלטתו של בית משפט קמא עשתה איזון נאות בין זכות הנאשם לחירות בהיותו קטין החוסה בצלה של חזקת החפות לבין צרכיו של ההליך הפלילי והאינטרסים הציבוריים שהליך זה משרת. איזון זה משקלל בתוכו את המסוכנות הנשקפת מהנאשם. הנאשם אומר אמנם כי איננו מסוכן, אך אלה הם דברים בעלמא: אדם מסוכן שרוצה להעיד על עצמו כי איננו כזה יאמר את אותם דברים בדיוק. הנאשם תוהה מדוע לא יוכל לקיים שיחה עם מי שאינו נמנה על בני משפחתו הקרובה (למעט עורכי דינו). התשובה לכך היא ששיחה היא אמצעי לקשירת קשר פלילי העלול להביא לביצוען של עבירות חמורות; ומשהוצגו ראיות לכאורה אשר מצביעות על מה שהנאשם לכאורה עשה ומסוגל לעשות, אין לי אלא להסכים עם בית משפט קמא גם בעניין זה. התנאים המגבילים שבית משפט קמא קבע כחלק מהמעצר תחת פיקוח אלקטרוני הינם ראויים ומאוזנים. בהינתן כל זה, אינני מוצא שום סיבה לבחון תנאים אלה מחדש ולהתערב בהחלטה קמא.

19. אני דוחה אפוא את שני העררים.

ניתנה היום, י"ד באייר התשע"ט (19.5.2019).

ש ו פ ט